

» родна нива «

тави работата. Нѣмаше го вече оня работенъ младъ човѣкъ, накитенъ съ кръвено цвѣте, веселъ и здравъ. Не поглеждаше къмъ градината. Денемъ спѣше, а нощемъ пиеше. За половинъ година само свѣри да пропилюе всичкитѣ пари, които си бѣхме скътали занаятъ. Мислѣхме да разшириме градината, да купиме една икона въ новата черкова — не ни било писано.

По едно време той се загуби съвсемъ. Минаха петъ дни — нѣма го. Азъ се стопихъ да го диря. Треперѣхъ като листъ за него, а той знаешъ ли, кжде билъ? — Изтеглилъ пари отъ банката, срещу имота ни, заложилъ къщата и градината и заминалъ за столицата. Тамъ имало една комарджийница. Отишелъ да играе на комаръ и загубилъ за една нощъ всичкитѣ пари. Като ги загубилъ — разправяха сетне другаритѣ му — изведнажъ изтрезнѣлъ и се ударилъ по челото:

— Брей, какво направихъ! Изгубенъ съмъ! Отиде ми имота! По-

диръ единъ месецъ ще продадатъ и къщата, и градината ми!

И хукналъ да бѣга по улицата. Другаритѣ му се смѣли, защото били пияни. Не се намѣрилъ никой, да го спре. Като излѣзалъ вѣнъ отъ града, ударилъ по желѣзния пѣтъ и се хвърлилъ подъ колелата на идещия влакъ.

Майката спрѣ, защото сълзитѣ я задавиха.

Димчо я прегърна.

— Мамичко златна, не плачи. Азъ като порастна ще ти купя друга градина — по-хубава. Ще видишъ, само нека стана голѣмъ. Двама ще си живѣеме. И лѣстовички ще ни дойдатъ подъ стрѣхата и една позлатена икона ще купя за черковата.

— Дай ми дума, че нѣма никога да пиешъ вино! — замоли го майката.

— Давамъ ти, майко! Заклевамъ ти се, че никога нѣма да туря капка вино въ устата си!

Сухата жена го целуна по челото.

Въ Странджа.

Отъ П. Росенъ

Щомъ минешъ Пода, гърлото на Мандренското езеро, ще потънешъ въ шумата на Странджанскитѣ склонове. Едно море, истинско море отъ шума. Пролѣтъ зелено, като есенното море, а есень — златистожълто, като морето при залѣза на догарящитѣ лъжи. Има височини —

ридове. Но що сж тѣ? — Подаватъ се като надигнати гребени на морски вълни. И когато вѣтрътъ разлюлъе тая шума, тя фучи като сжщинско развълнувано море.

Странджа е хайдушка планина, като никоя друга. Презъ слънчевъ есененъ день азъ минахъ Пода и